

09

TEATRE AL MUSEU DEL TER
MÉS ENLLÀ DE LES VISITES
TEATRALITZADES

NOVÈ 2^a

Museu del Ter
MNACTEC

Ajuntament de Manlleu

Joan Roura Herrero

[#museudelter](#) [#MANLLEU](#)

Museu del Ter Plaça de les Dones del Ter, 1
08560 - Manlleu - T 938515176
info@museudelter.cat
www.museudelter.cat

e-MUSEUdelTER

NOVÈ 2^a

Joan Roura Herrero

Museu del Ter
MNACTEC

Ajuntament de Manlleu

Diputació
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Correcció i revisió del textos a càrrec de Mariona Casas Deseures

Fotografies: David Fajula

Disseny: StudiDF.com

ISBN 978-84-09-55164-4

Setembre de 2023

Direcció editorial **e-MUSEUdelTER**: Carles García Hermsilla

PRESENTACIÓ

Com han passat els anys! Entrats a la segona dècada del segle XXI, al replà del novè pis d'un dels portals dels pisos de Can Garcia, encara ens sembla sentir les veus de la Fuensanta, en Josep i en Paco. Però només és fruit de la nostra imaginació.

La mateixa imaginació que ens va portar, ja fa uns anys, a escriure i a donar vida a aquests tres personatges tan reals en el nostre imaginari

col·lectiu. En aquesta ocasió, al replà, hi sentim les veus de nouvingudes i nouvinguts que, com la família de la Fuensanta, intentaran viure i conviure el dia a dia en un lloc nou per a ells.

Són els darrers batecs d'aquell gegant edifici, que espera pacientment que els darrers inquilins l'abandonin per entrar a formar part de la història de Manlleu.

novè 2a

Nits de
teatre al
#MuseudelTer
#Manlleu

TEATRE AL MUSEU DEL TER. NOVÈ 2ª

09

NOVÈ 2ª

ESTIU 2020

Direcció:

Joan Roura

Ajudant de direcció:

Anna Presegú

Repartiment

**Laia Monforte, Jordi Arques,
Moha Amazian, Anna
Presegú i Francese Perez**

Tècnic de llums i so

Joan Serra

Música:

Roger Usart

Espai escènic:

Clàudia Serra

Vídeos:

Xef Vila

VEURE TEASER

Museu del Ter
MNACTEC

Ajuntament de Manlleu

Diputació
Barcelona
xarxa de municipis

AFORAMENT
LIMITAT

PREU
16€

HORA 20.30h
VENDA D'ENTRADES A
www.entradesmanlleu.cat

JULIOL
Dijous 22 i 29
Divendres 9, 16, 23 i 30
Dissabtes 10, 17, 24 i 31

AGOST
Dijous 5
Divendres 6
Dissabte 7

PER A MÉS INFORMACIÓ
Museu del Ter - Plaça de les Dones
del Ter, 1 - Manlleu - T 938515176
info@museudelter.cat

Cartell i Programa
original del 2020

ESCENA 1

1992

En Josep i en Manuel estan asseguts en un banc proper al cementiri el dia de Tots Sants. En Josep llegeix el diari. De cop i volta, en Josep aparta la mirada del diari i mira cap al cel.

- JOSEP** Osti, noi, encara es fotrà a ploure avui...
- MANUEL** Pues sí, estamos en Todos los Santos y parece que estamos en el mes de agosto. Este tiempo está loco.
- JOSEP** Tot això que m'hauré estalviat en calefacció. No l'he engegat fins aquest cap de setmana.... oh, collons, en una casa es nota, eh? He omplert un dipòsit de mil *litros*.
- MANUEL** Coño, déu-n'hi-do...
- JOSEP** Als pisos no hi havíem de pensar, en això, eh Manuel?
- MANUEL** Pues no... *[Pausa. De cop mira el diari que llegeix en Josep]* ¿Qué... estos americanos? ¿Quién va a ganar las elecciones? Son esta semana ¿no?
- JOSEP** Les enquestes diuen que en Clinton... ara l'legia aquí que es veu que aquest serà un altre Kennedy.
- MANUEL** Pues está *arreglao* el pobre... *[Pausa llarga]* ¿Tú sabes cómo va a sonar el timbre de la Casa Blanca a partir de ahora? ... pues... clin-toon
- Es miren i es posen a riure.*
- JOSEP** No ha vingut la Remedios, avui?

- MANUEL** No, últimamente no tiene muy buenos días... *[Passa algú per allà a prop, adreçant-se a qui passa]*. Buenos días... *[tornant a la conversa]* Le están haciendo pruebas por aquí y por allá y no le encuentran el que...
- JOSEP** *[Conversant amb la persona que passa]* Sí, mira, anar fent... una mica com tothom, eh... adeu, adeu! *[Mirant en Manuel]* Per desgràcia ja sé de què va, ja... quan comences amb proves... mi-te'l, aquest que passa... i aquell altre... amunt i avall... Sembla El Corte Inglés, avui això...
- MANUEL** Yo no sé porque tenemos todos la manía de venir el mismo día a traer las flores... Mira que hay días en el año... además, los que están ahí dentro no se van a mover...
- JOSEP** Jo ja vaig venir entre setmana a netejar una mica la làpida i que fotés una mica de goig... però ahir remenant per casa, vaig obrir algunes caixes que encara tenia tancades del trasllat, m'hi vaig trobar aquesta foto de la Fuensanta i vaig pensar que la posaria al *màrmol*... li agradaven tant, les fotos...
- MANUEL** *[Mirant la foto]* ¡Está muy maja!
- JOSEP** Sí, era molt guapa, pobreta, al cel sia... *[Sospira]* Va, va... així que... com va als pisos? Em trobeu gaire a faltar o què?
- MANUEL** Pues la verdad es que sí, *pa* que nos vamos a engañar... poco a poco se van yendo los de toda la vida... y pues eso... mira, ahora mismo, el *morito* que vive en tu piso me tiene hasta los huevos.
- JOSEP** No, ja no és "mi piso" i es diu Abdellah! I no li diguis *morito*, que no els hi agrada...
- MANUEL** Oye, por cierto, ¿ya te ha acabado de pagar las 500.000 pesetas que me dijiste?
- JOSEP** *[Incòmode]* No, no, encara no...
- MANUEL** *[Pensatiu]* ¿Cómo dices que se llama?

- JOSEP** Abdellah, es diu Abdellah.
- MANUEL** ¡Coño, como mi suegra! Tú no la llegaste a conocer, se murió al poco tiempo de venirnos para acá... ¡qué mala leche que tenía, la pobre Adela!
- JOSEP** Abdellah, Manuel, Abdellah!
- MANUEL** Coño, ¿Qué nombre, no? En fin... que el tío ese me ha puesto una antena de esas de plató en el balcón, que yo no sé para qué coño la quiere... y encima se me junta con todos unos chavales, que para mí que están haciendo cosas raras, tú ya me entiendes... Y luego me pone la música esa de ellos, que con las paredes estas de papel de fumar, se escucha to. Total, que el otro día llamé a los municipales.
- JOSEP** ... però què dius, Manuel?... No, no fotis, hòstia!
- MANUEL** ... Están molestando a los vecinos...
- JOSEP** Escolta'm, jo no en tinc res a dir, no ho sé... a mi em sembla un bon nano...
- MANUEL** ... si "bon nano", "bon nano"... tú ten cuidado de que te pague lo que te debe... que esos encima reciben ayudas del ayuntamiento.
- JOSEP** No aneu escampant això amunt i avall que al final la gent s'ho acaba creient, hòstia...
- MANUEL** *[Pausa]* Oye, ¿Por qué no hablas tú con él, si lo conoces tanto?
- JOSEP** A veure, però exactament què ha fet?... No ho sé, a mi em sembla un nano jove, que arriba a un lloc desconegut, com vosaltres vau arribar en el seu moment, no? I per cert... aquest ja parla català i tot!
- MANUEL** ¡Ya estamos otra vez con la historia del catalán, hombre! Que si no lo hablo es porque me da vergüenza, pero lo entiendo

perfectamente. Además, aquí en los pisos no me hace puñetera falta. Y como ya lo entiendo todo, pues eso, es que siempre es lo mismo...

- JOSEP** "Siempre lo mismo", Manuel... "siempre lo mismo"... Ja veig que no et fotrem pas canviar, a tu, eh?... va, home, va, ja veuràs com al final acabareu fent *buenas migas*...
- MANUEL** Qué sabrás tú de las buenas migas...
- JOSEP** Escolta'm, que vaig tenir una bona professora, eh... me'n va ensenyar la Fuensanta, que era d'Alcaudete.... vaaa, que ets un bon tio i t'aprecio, ja ho saps... *[Amb mig somriure]* Llàstima que siguis del Madrid... què fotreu aquest any, amb aquest, en Benito Floro, d'entrenador? Us tornarà a passar com l'any passat a Tenerife, o què? ... aneu al *tanto* perquè us ha tornat a tocar anar allà a l'últim partit, eh...
- MANUEL** No me toques otra vez los huevos con lo del Madrid... que lo que pasó en Tenerife este año no va a volver a pasar en la vida...
- JOSEP** *[Rient]* Bueno, Bueno...
- MANUEL** Anda que.... Bueno, me voy pa casa... *[S'aixeca i fa el gest de marxar però para en sec]* Oye, hazme el favor, habla con el chico ese si puedes... no es que yo sea racista, pero... Bueno, me voy que aún tengo que ir a por el *braç de gitano* al Mas Roca y mi mujer se va a pensar que me he quedado en el cementerio, y de momento no pienso pedir habitación en este hotel... venga, Josep, nos vemos.
- JOSEP** Records a la Remedios.
- En Manuel marxa. En Josep es queda pensatiu i mira la foto de la Fuensanta. Entra la música de "El emigrante, instrumental de fons". S'aixeca i es dirigeix al públic.*
- Per fer unes bones *migas*, com feia la Fuensanta, es necessita:

pa sec, si és de pagès millor, alls amb la pell i tot, pebrots verds, *panceta* d'un centímetre de gruix més o menys, xoriço, *morcilla* i si volem, raves, olives, bacallà, raïm i meló.

Tallem el pa en trossets i els posem en un drap de cuina gran. Hi afegim aigua de mica en mica per humitejar-les sense arribar a mullar-les del tot, fregim els alls en dos dits d'oli i els retirem, trossegem tots els ingredients, els fregim d'un en un i es retirem: primer els pebrots, després la *panceta* i per últim la *morcilla*.

Al final hi posem el pa a poc a poc daurant-lo i movent-lo. Per fer això, cal tenir molta paciència. Hi afegim tots els ingredients i ho barregem.

Recomano de menjar en dies d'hivern d'aquells freds i plujosos.

Fosc

ESCENA 2

2021

Apareix el pis on havien viscut la Fuensanta i en Josep i, anys més tard, l'Abdellah. El pis és a les fosques, hi queden pocs mobles i estan tapats amb llençol empolsinats. Té l'aspecte d'estar deshabitat des de fa temps. Hi ha alguna pintada a la paret i signes que algú ha passat per allà al llarg d'aquest temps.

Podem sentir que algú arriba i que obre la porta del pis. De cop, una il·luminació de llanterna de telèfon mòbil entra al menjador. Podem apreciar la Montserrat i en Manuel que caminen amb prudència. Ella obre les portes del balcó i deixa entrar la llum. Es queda pensativa mirant el paisatge que havia vist tants cops a la seva infància. En Manuel se'n adona, s'hi acosta i li posa la ma a l'espatlla.

MANUEL Dios mío, cuántos recuerdos...

MONTSERRAT I tant!

MANUEL Con la vida que había habido aquí y ¡fíjate ahora!... Oye, voy a hacer un poco el chafardero...

MONTSERRAT Vale, vale...

La Montserrat fa fotografies per tot arreu.

MANUEL *[Des de fora d'escena]* Montserrat... la cocina está igual, aún me parece ver a la Fuensanta, tu madre, cocinando. *[Entrant al menjador]* ¿Te acuerdas cuando tu padre nos hacía aquel arroz de montaña, una vez al año, en otoño?

MONTSERRAT I tant, si me'n recordo!

MANUEL Con tu padre íbamos a buscar *bolets* y un año de esos malos, malos, malos de verdad, que no encontramos ninguno, viniendo pa acá nos paramos en el mercat de Vic y llenamos el *cistell de trompetes de la mort*. Luego le pusimos un poco de *fullaraca* por encima para disimular y ¡hala, tu padre se hizo un arroz de rechupete!

MONTSERRAT *[Rient amb complicitat]* Sí, sí, però no va colar...

MANUEL No, me parece que no... oye, pues, todavía lo hacemos. Bueno, el año pasado con lo de la pandemia no pudo ser, pero este año lo vamos a repetir, porque estas cosas no se pueden dejar perder.

MONTSERRAT Es clar que no, tens tota la raó.

En Manuel s'acosta al balcó.

MANUEL ¡Qué ganas tengo de ver la vistas que hay aquí! Hace tiempo que no lo hago.

MONTSERRAT Vigila, perquè hi ha coloms morts i tot, per aquí!

MANUEL ¡Está todo hecho un asco!

En Manuel surt al balcó. La Montserrat es torna a quedar sola.

MANUEL *[Des de fora]* ¿Puedo preguntarte una cosa?

MONTSERRAT Dime...

MANUEL ¿Cómo es que no le has dicho a tu padre que te acompañe, chiquilla?

MONTSERRAT *Porque* no, Manuel, ja saps com és el meu pare. Es posaria massa trist. Són massa records. Tot li fa pensar en la mare.

De sobte li ve al cap alguna cosa i es dirigeix al moble que té a la dreta. Va per treure el llençol. Para de cop.

MONTSERRAT Manuel, creus que hi poden haver rates?

MANUEL Pues no lo sé, pero yo no me fiaría ni un pelo.

Amb molta cura enretira el llençol. Obre els calaixos com buscant alguna cosa. De sobte, troba un dibuix en un full arrencat d'una llibreta, amb molts cors que diu "Felicidades, mamá". S'emociona visiblement. Aquest moment és tallat per l'entrada d'en Manuel.

MANUEL ¿Qué haces? No toques *na* que está *to* lleno de mierda, puedes pillar cualquier cosa.

MONTSERRAT No, has vist que hi ha mobles que encara són els mateixos? Imagina't, eh!

MANUEL Sí, ja me he *dao* cuenta, sí.

MONTSERRAT Porque el chico que le compró el piso a mi padre, saps si s'hi va estar molts anys?

MANUEL ¿El morito?

MONTSERRAT Manuel, no li diguis així, home! Deu tenir un nom, no?

MANUEL Sí, se llamaba... ¿cómo se llamaba?... como mi suegra... Adela, eso Adela... o algo así. Abdelha... eso Abdellah. Pues sí, creo que ha estado vivienda aquí hasta hace poco. Buen chico, al principio no me gustaba mucho, pero al final... hicimos buenas migas, sí.

MONTSERRAT Ah, veus que bé...

MANUEL Y mira, se juntó con una catalana, fíjate.

MONTSERRAT Ah, y yo con una italiana, fíjate.

MANUEL Ahora no sé si viven juntos, hace tiempo que no los veo...

La Montserrat es treu una fotografia de la cartera i li ensenya.

MONTSERRAT Mira, has vist mai la Daniela? És guapa, eh?

En Manuel, visiblement incòmode, mira el retrat.

MANUEL Sí, muy guapa... *[estossega]* El polvo... el polvo que se me mete en la garganta... Voy a fuera que me dé un poco de aire fresco... mira, porque mi piso ya está tapiado, porque si no, me daban ganas de ir a verlo.

La Montserrat es queda sola a escena. Entra música de "El emigrante, instrumental de fons". I es dirigeix al públic.

MONTSERRAT Iniziamo preparando un risotto. Metiamo un po de burro en una cazaruola, una mica de mantega i quan sigui fosa i calenta, hi tirem l'arròs. Remenem un parell de minuts perquè es fregeixi i a continuació hi aboquem vi blanc. Abaixem una mica el foc i deixem que l'alcohol s'evapori. Després hi posem una mica safrà i hi tirem caldo calent, a poc a poc, *piano, piano*, mentre anem remenant a foc mig. D'aquesta manera aconseguirem que l'arròs deixi anar el midó i quedi cremós. En 20 minuts l'arròs estarà a punt. El retirem del foc, hi afegim més mantega, parmesà ratllat i pebre i el deixem refredar. Al cap d'una estona, amb les mans humides d'aigua, anirem agafant petites porcions de risotto i anirem fent boletes, així, i a dins i posarem trossets de pernil, de formatge i ho tancarem ben tancat. Les boletes les passarem per farina, ou batut i pa ratllat, i les fregirem amb abundant oli d'oliva ben calent, que quedin ben dauradetes. Les escorrem i les servim immediatament. Ja tenim les Arancini Sicilianes, una recepta tradicional i, segons diu la Daniela, molt apreciada dins i fora de l'illa.

Bocatto di cardinale!

Fosc

ESCENA 3

Cous cous

L'Abdellah i la Fina seuen al sofà del menjador del pis de l'Abdellah. Miren un àlbum de fotografies.

ABDELLAH Aquesta és la casa dels meu avis... Bueno no sé... Bueno, el meu pare va néixer aquí segur. Quan es van casar van viure aquí dos o tres anys. Els meus germans grans també van néixer aquí i van anar a una escola aquí. En aquesta casa vaig néixer jo però clar, anava a la mateixa escola dels meus germans. Caminàvem quaranta o cinquanta minuts cada dia per arribar-hi...

FINA ... I per tornar, el mateix, és clar...

ABDELLAH Sí, sí, és clar... Bueno, alguns dies no arribàvem a l'escola perquè ens quedàvem jugant pel camí...

FINA Fèieu això?

ABDELLAH Sí, sí, molts cops... Mira, aquesta és la plaça on jugàvem molts dies. En aquesta casa hi vivia el professor que no ens agradava gens...

FINA Ah, és clar. per això molts dies feies campana.

ABDELLAH Campana? No, no, hi ha campanes allà. Bueno hi ha els minarets...

FINA És una expressió que vol dir que no has anat a escola perquè ets un pendó com tu...

La Finariu.

ABDELLAH Pendó? Què vol dir?

FINA Ja t'ho explicaré ja, què és un pendó....

ABDELLAH Bueno, i quan la plaça estava plena, anàvem a jugar aquí... era molt gran.

FINA Porta-m'hi un dia...

ABDELLAH *[Mirant una fotografia]* Mira, aquesta és la meva mare, i aquests els meus germans... la meva àvia, el meu pare... Aquesta és una foto familiar un dia que vam anar a la platja...

FINA Veus que bé...

ABDELLAH ... Aquesta platja. És enorme, pots córrer i córrer i no arribes al final mai. I molt bonica.

FINA Vull que m'hi portis un dia...

ABDELLAH Aquest d'aquí darrere amagat és el meu germà Hassan. És el més petit...

La Fina li gira la cara amb la mà.

FINA No em sents? Perquè no m'hi portes un dia?

L'Abdellah, visiblement incòmode, s'aixeca i va cap a la cuina.

ABDELLAH Els dissabtes a la tarda o els diumenges a vegades ens trobàvem amb família. Mira, mira, un dia ens vam trobar tots els tiets del meu pare, que són aquests, mira... també hi havia dos germans de la meva mare. Veus aquest? Té una filla... és l'únic que conec que només té una filla, però és perquè no té mare. Es va morir quan ella era petita... amb aquesta noia ens portem poc, un any com a molt... aquí aquest dia els pares ens van dir que ens caséssim... però jo no em vull pas casar.

FINA Ah per casar-t'hi ara?

ABDELLAH Sí, vindria ella i bueno.... però no, no, no em vull casar, si casi no la conec... és una noia així... com molt tímida... i, és clar, com que ara s'ha quedat sola perquè l'àvia és molt gran i ja se'n cuida un altre, i el seu pare ha marxat a Europa... doncs és clar...

FINA Però a tu t'agrada?

ABDELLAH No, no què va... a més és la meva cosina i no hi he parlat massa. No em vull casar ara! Ara vull viatjar, estudiar, treballar... de moment. Més endavant és clar que em vull casar, com tothom.

FINA Així doncs tu et vols casar?

ABDELLAH ...Com tothom, tothom es vol casar...

FINA No, Abdellah, no tothom es vol casar.

ABDELLAH Qui no es vol casar?

FINA Jo, per exemple; jo no em vull casar.

ABDELLAH Com que no?

FINA Doncs perquè no, no és pas imprescindible casar-se, és una opció i hi ha gent que es casa i gent que no.

ABDELLAH A veure... a veure, és lo normal, tothom ho fa... tots ens casem...

FINA I això què vol dir? Que tots ens hem de casar per collons?

ABDELLAH Però per què no? No ho entenc...

FINA *[Mira l'Abdellah]* Si jo estic bé amb algú i hi ha altres opcions que no necessàriament són el matrimoni...

ABDELLAH Tots els amics es casen...

- FINA** Tothom pot fer el que vulgui...
- ABDELLAH** Els teus pares estan casats i els meus...
- FINA** Abans potser sí, però ara...
- ABDELLAH** No ho entenc... jo volia que vinguessis a viure aquí i després ens podríem casar... No sé...
- FINA** Tu vols que jo vingui a viure aquí?
- ABDELLAH** Es clar. Tu no?
- FINA** A veure, a veure, parlem-ne seriosament... No Abdellah, no, jo no vull venir a viure aquí. Ni m'ha passat pel cap això, no t'ho prenguis malament...
- ABDELLAH** Però si vens molts dies aquí...
- FINA** ... jo tinc el meu pis, el meu espai, no penso venir aquí, Abdellah... *[L'acarona]*. Em sap molt greu si t'has pensat una cosa que no... mira, jo estic molt bé amb tu, però tinc la meua vida i vull que segueixi així. Ho entens? Tinc una vida individual, una manera de fer i no m'ha passat mai pel cap... Això no vol dir que no vulgui veure't cada dia i que no m'agradi, eh? però vull tenir la llibertat de si un dia em vull quedar a casa o quedar amb algú altre... no entenc la vida d'una altra manera...
- L'Abdellah s'aixeca, neguitós.*
- ABDELLAH** Vols un te?
- FINA** No, no vull més te, que em sortirà per les orelles, al final! *[Visiblement malhumorada, fa el gest de treure una cigarreta. Entra l'Abdellah i la mira]*. D'acord, ja hi vaig al balcó...
- Ella surt al balcó i ell es queda preocupat.*
- ABDELLAH** Fina, d'acord, podem anar-hi un dia. Primer estalvio i després

quan vinguin vacances parlem... t'hi porto de veritat... et prometo que un dia hi anem. *[La Fina entra al menjador]* Si vols podem anar a baix, al Leiva. Ho sento però no vaig pensar a comprar cerveses per a tu...

- FINA** Abdellah, no hi havia pensat, però tinc una reunió amb el grup de dones, avui. Vaig tirant... *[Li fa un petó]*. Va, ens truquem, val, guapo?
- ABDELLAH** Però a quina hora? Ahir et vaig trucar al vespre i no hi eres...
- FINA** *[Visiblement molesta]* I? Doncs si no hi soc, em truques a una altra hora.
- La Fina marxa.*
- FINA** Cous cous

Primer, posarem aigua a bullir amb suc de llimona, mantega i sal. Quan arrenqui el bull, aboquem l'aigua sobre el cous cous, que el tindrem en un bol. Remenem i deixem que el cous cous es coqui uns cinc minuts.

D'altra banda, tallarem les verdures molt petites, un tall que anomenem *brunoise*. Posem les verdures crues en un bol i les amanim amb sal, pebre i oli d'oliva. Posem les panses en aigua calenta perquè s'hidratin.

Passats els cinc minuts, hi barregem el cous cous, les verduretes, les panses i espècies [comí i ras el hanout]. Si no tenim ras, no passa res, és opcional.

Rectificarem de sal i, a l'últim moment, tallarem la menta i l'afegirem per evitar l'oxidació.

A més, podem fer un oli de menta per decorar. Per a això, bullirem la menta 30 segons i la refredarem, la posarem en oli d'oliva i la triturarem fins a obtenir un oli molt aromàtic i de color verd.

Aquesta recepta me la va ensenyar a fer la Casilda, una alumna molt simpàtica i que cuina molt bé. M'està ensenyant moltes coses...

Ah, per cert, Santa Casilda va ser filla del rei musulmà de Toledo, que alimentava i ajudava els cristians d'amagat del seu pare.

Fosc

ESCENA 4

Trinxat

Al replà de casa seva, en Manuel va carregat amb un cistell ple de coses. Es veu que ve de comprar menjar. Es treu les claus de la butxaca per obrir la porta del seu pis. Abans d'obrir, l'Abdellah el crida.

ABDELLAH ¡Eh, tú! ¿tu llamaste a la policía?

MANUEL Sí, fui yo, ¿Qué pasa? A ti precisamente quería yo verte.

ABDELLAH ¿Y por qué llamas a la policía? ¿Por el ruido?

MANUEL Claro coño, todo el día con el ruido... me tenéis harto, siempre igual.

ABDELLAH ¿Y por qué no me llamas primero a mí, antes de llamar a la policía?

MANUEL ¿Música? A todo le llamáis música.

ABDELLAH ... ¡Esto es una falta de respeto!... yo también oigo música de tu casa.

MANUEL Sí, pero es diferente. Yo escucho a Rocío Jurado, a Manolo Escobar o Ecos del Rocío, son cosas que se pueden escuchar.

ABDELLAH ¿Y por qué no me dices a mí primero?

MANUEL ¿Cómo quieres que venga yo a decirte algo con la cantidad de gente que tienes ahí metida?

ABDELLAH ¿Pero qué gente, si yo vivo solo?

MANUEL Pero el otro día por la noche se oía a gente.

ABDELLAH Claro, vinieron amigos míos a comer a mi casa ¿Qué pasa, no pueden?

MANUEL ¿Cómo quieres que venga yo a casa de un desconocido, si con el tiempo que llevas aquí no te has dignado ni a presentarte, hombre!? Si vinieras a mi casa y me dijeras, "hola me llamo Mohamed"...

ABDELLAH ... No me llamo Mohamed, me llamo Abdellah.

MANUEL ... Bueno, me da igual... pero yo no sé qué se cuece ahí dentro.

ABDELLAH ¿Qué estás diciendo? ¿Qué cuece? ¡Que ahí dentro no hay nadie más! ¡Entra y lo ves!

En Manuel s'adona que l'Abdellah porta la mà embolicada.

MANUEL ¿Qué te ha pasado en la mano?

ABDELLAH Nada, un golpe en el trabajo... cuando tú quieras puedes entrar en mi casa y verás que no pasa nada....

MANUEL ... Pues lo que yo te digo, si tú vienes a mi casa y te comportas de forma educada y me dices: "Me llamo..." como coño que te llames... y me dices "yo soy el que vive ahora en casa de Josep"...

ABDELLAH Yo no vivo en casa de Josep. Esta es mi casa.

MANUEL Para mí siempre será la casa de Josep y la Fuensanta, que eran gente honrada y trabajadora, y vosotros os venís aquí y os pensáis que esto es jauja...

ABDELLAH Pero ¿qué hablas, jauja? jauja es un bar...

MANUEL Vosotros os tenéis que adaptar...

ABDELLAH Y quien es "vosotros", que yo vivo solo: entra y lo ves.

MANUEL ¡Que eso ya me lo has dicho!

ABDELLAH Pues parece que no entiendas, amigo, y cuando quieras... tú entras en mi casa y compruebas que vivo solo.

MANUEL Tú también puedes venir a mi casa y comportarte como un buen vecino.

ABDELLAH ¡Tú también puedes comportarte como un buen vecino!

MANUEL ¡Yo siempre me he comportado como un buen vecino! Y no he tenido problemas con nadie, que aquí nos hemos querido mucho siempre... ¡Y mira que hay gente!

ABDELLAH Si tú eres buen vecino yo soy buen vecino.

MANUEL Pues vale ¡A ver si es verdad!

ABDELLAH Pues venga ¡Vete a la mierda!

L'Abdellah marxa renegant en àrab.

MANUEL Oye... y que no vuelva a pasar... oye...

ABDELLAH ¿Qué?

MANUEL Pásate luego por mi casa, que mi mujer tiene un aceite de culebra que va muy bien para eso.

ABDELLAH ¿Qué habla de aceite? ¿Qué dice este hombre?

MANUEL ¡Que se te va a infectar!

ABDELLAH No entiendo nada...

Entra música. En Manuel mira el públic.

MANUEL Ponemos a hervir en una olla con agua la col y las patatas. *To* bien *cortao* a trocitos. Una vez ya está *cocío*, le escurrimos el agua y lo chafamos.

En una sartén freímos la *cansalá* que quede bien *rostiteta* y la retiramos y después freímos la botifarra negra *esparracá*.

Viene ahora lo importante, la mezcla, nos ponemos a *barrechá*. En la misma sartén la patata y la col *chafá* con la botifarra negra *esparracá*.

Lo rectificamos de sal y lo vamos mareando un poquito que quede to bien *dorado*. Lo servimos en un plato y ya podemos *saboreá* “el trinxat de la Cerdanya” acompañado de la *cansalá*.

Cosas de la tierra, que es generosa para quien la trabaja, y carne de cerdo, que se aprovecha *to*.

La olla y la sartén, lo frito y lo *cocío*, cosas de aquí y cosas de allá.

Posdata: Se tarda menos en hacerlo que en explicarlo.

Fosc

ESCENA 5

Escena ous trencats

La Fina i l'Abdellah seuen a la punta de la taula. Ella li posa la mà al damunt de la cama. Ell l'hi. Ella ho torna a intentar. S'abraona cap a ell.

FINA És el millor per a tots dos.

ABDELLAH Serà millor que te'n vagis...

FINA Parlem-ne...

ABDELLAH Que te'n vagis! [*Ella pren el camí de sortir*]. Fina, una pregunta: sempre m'has amagat, oi?

FINA Què vols dir?

ABDELLAH Ja saps què vols dir...

FINA Abdellah...

ABDELLAH Per què només ens podem veure aquí o a l'escola? Per què no podem anar mai al cine o prendre *algo* a la plaça? Què passa? T'avergoneixes d'anar amb mi?

FINA ... Mira qui parla...

ABDELLAH Tinc la sensació que sempre estem amagats... Què passa, que la teva mare no podria aguantar que vagis amb un *moro*?

FINA No diguis tonteries...

ABDELLAH Pensava que eres un altre tipus de dona... una dona oberta,

una dona que no es deixava influir pel que dirà la gent. Saps? En el fons potser no som tan diferents i les nostres famílies, tampoc. Tu no ho vols reconèixer, però vius en un mon ple de contradiccions. Vols semblar una cosa que no ets. Prefereixes no tenir problemes a casa teva abans de ser lliure...

FINA: Mira qui parla... potser et casaràs amb una noia perquè et ve assignat per la família... i ara em jutges a mi... però en una cosa tens raó: en el fons les nostres cultures no son tan diferents... Ja m'he discutit amb la meva mare per això, d'acord...

ABDELLAH No, però com a mínim jo vaig de cara i t'explico obertament el que hi ha...

FINA Soc una persona independent...

ABDELLAH No ets tan independent com et penses o com vols fer veure... potser et pots discutir amb la teva mare però en el fons creus que ets diferent a mi...

FINA No siguis injust amb mi. Saps que això no és veritat.

ABDELLAH Dius que això nostre no pot ser però no em saps dir perquè... doncs ja t'ho dic jo per què... perquè em dic Abdellah i no Jordi o Josep, i perquè mai seràs capaç de trencar amb casa teva... però, és clar, has de fer veure davant de la teva gent que ets una dona molt independent... però no tens collons de dir als teus pares *pijos* que vas amb un *moro*...

FINA No et passis, eh? Que m'he passat la vida lluitant contra això! Jo com a mínim m'he enfrontat a la meva família.

ABDELLAH Saben els teus pares que ets aquí?

FINA Que jo ja soc grandeta! Que no li vaig dient a ma mare on vaig o on deixo d'anar!

ABDELLAH Em coneixen? Saben qui soc?

FINA I els teus? Em coneixen? Saben qui soc? Tens raó, millor que

me'n vagi.

La Fina surt. L'Abdellah mira el públic.

Agafem unes quantes patates, les rentem ben rentades i les pelem. Llavors les tallem en trossets molt petits i les col·loquem en un bol d'aigua per extreure'n tot el midó i evitar d'aquesta manera que s'enganxin.

Llavors omplim una paella d'oli d'oliva fins a dalt, i hi afegim les patates a foc lent. Passada una estona, apugem el foc per aconseguir que les patates agafin un color daurat.

Quan estiguin ben cuites, traiem les patates i les posem sobre una safata, i també buidem la paella d'oli, deixant només una petita quantitat.

Agafem quatre ous i els cuinem a la paella a foc lent. Una vegada cuits, els retirem col·locant-los sobre les patates.

Per acabar, prenem una forquilla i... *[Cops amb la mà].*

Aquesta recepta me la va ensenyar en Paco, que és un company de feina de Càceres. A ell, la recepta li va ensenyar la seva mare de Segòvia.

Fosc

ESCENA 6

Arroz muerto

L'Abdellah esta parlant per telèfon amb la Fina.

ABDELLAH Ja has plegat? Perfecte... Vens ara? Que bé! Tinc moltes ganes d'estar amb tu, una estona sols, tu i jo. Ja portes les claus, oi? Doncs fins ara mateix.

Penja el telèfon. Es canvia de samarreta i es perfuma. Va fins a la mini cadena i canvia la música àrab per música clàssica. Un cop ho ha posat tot en ordre, es posa estudiar. Sona el timbre del pis.

ABDELLAH No portaves claus?

Va a obrir. Sentim la veu d'en Josep.

ABDELLAH Josep, quina sorpresa!

JOSEP Mira, passava per aquí a prop i he pensat ves a veure l'Abdellah com està...

ABDELLAH Doncs ja ho veus, aquí instal·lat al nou pis. Però no et quedis aquí, entra, entra...

JOSEP Oh, no em puc quedar massa estona, eh...

Entren al menjador.

ABDELLAH Mira, m'enganxes que estava estudiant català.

JOSEP Molt bé home, aviat el parlaràs més bé que jo... carai, veig que ja t'ho has fet teu.

ABDELLAH Sí, he canviat coses, però molts mobles són els mateixos que hi vas deixar tu. Després de comprar el pis he quedat pelat com una rata... ho dieu així, oi?

JOSEP Sí, sí, ho dius molt bé... però vas treballant o què?

ABDELLAH Sí,estic treballant en una obra d'uns pisos nous que fan aquí a prop. De moment, encara soc manobre...

JOSEP Manobre... "dat pel cul i pobre"!

L'Abdellah es queda amb cara de no entendre res.

ABDELLAH Sí, sí, pobre... però en vaig aprenent, a veure... entre l'obra i l'escola d'adults, ja tinc el dia ben ocupat.

JOSEP A la construcció no et faltarà pas feina, de moment, perquè a les fàbriques, noi, quan no en tanquen una, em tanquen una altra... No sé on anirem a parar... Mira ara Can Serra... Ara, que tampoc sé de què en fotrem de tants pisos si la gent no té feina... És fa estrany, això d'entrar en un pis que hi vaig viure tants anys...

ABDELLAH Clar, és normal...*[Pausa]* Però seu, sis plau, no et quedis dret. Espera, ja torno...

Es dirigeix cap a una habitació.

JOSEP No cal que treguis res, eh, ja t'he dit que hi estaria un moment.

L'Abdellah rectifica la trajectòria i va cap a la cuina. Surt. Parla des de fora.

ABDELLAH Alguna cosa has de prendre *[En Josep es passeja pel menjador. Mira per la finestra. L'Abdellah entra amb una safata amb una tetera i dos gots]*. Mira, he fet una mica de te.

JOSEP Ja t'he dit que per mi no treguis res, que he fet un cafè fa poca estona. Carai, quins gots més macos...

ABDELLAH Són gots de te que vaig portar de Nador.

L'Abdellah serveix el te.

JOSEP Collons! Vigila que se't vessarà...

ABDELLAH No pateixis, hi estic acostumat...

JOSEP És com posar sidra, això... collons, com crema!

ABDELLAH Vigila que no et cremis. Nosaltres sempre el prenem molt calent, el te.

En Josep el tasta amb precaució.

JOSEP Caram, és fet al foc, això, eh... És molt dolç, però carai, que bo que és!

ABDELLAH Ja t'he avisat. Hi ha te, menta, molt sucre i aigua calenta. T'agrada el dolç?

JOSEP Sí, sí, però he de vigilar. I al pis, hi estàs bé o què?

ABDELLAH Molt bé, molt bé...

JOSEP El veïnat, bé?

ABDELLAH El què?

JOSEP El veïnat, els veïns... Sí hi estàs bé?

ABDELLAH Sí, sí, molt bé. A sota viuen dos nois que també són del meu poble i ens veiem molt. A vegades pugen a sopar o baixo jo. A dalt, just al pis de sobre, hi ha entrat fa molt poc una família del Marroc, també.

JOSEP Ah, els González han marxat també? Caram...

ABDELLAH Bueno, també hi ha els del costat...

JOSEP La Remedios i en Manuel...

ABDELLAH Sí, aquests...

JOSEP Què, què tal?

ABDELLAH Bé, bé... Bueno, ell és una mica rabiüt, es diu així, oi?

JOSEP Sí, sí, rabiüt, ja t'he entès.

ABDELLAH A vegades s'enfada, però cap problema...

JOSEP En Manolo...

ABDELLAH En Manolo?

JOSEP Sí, els amics a vegades li diem Manolo. A vegades Manuel, a vegades Manolo i a vegades Manel... va com va. Doncs deia que és un bon home, però es fot gran i ja saps que quan la gent es fa gran a vegades... però és una bellíssima persona. No te'n diria d'altre... Sort n'hem tingut d'ells, en molts moments. Sempre que s'ha necessitat, sempre hi han sigut. A les verdes i a les madures... Molt bona gent. Quan vam arribar, ells ja hi eren i ens van ajudar molt, i sempre han estat al nostre costat...

ABDELLAH Sí, sí, aquí al costat. Crec, però, que no li caic massa bé...

JOSEP Temps al temps i ja veuràs com de mica en mica... les coses no són mai fàcils, al començament *[es serveix més te ell mateix]*. Em permets, oi? Collons, sí que és bo, així dolç...

ABDELLAH Sí, sí, és clar...

JOSEP Doncs això, que tant en Manuel com la Remedios són molt bones persones. Ara ell està capficat per ella perquè no li troben el què... mira, aquest diumenge és el dia que fem l'arròs amb ells a casa, si la Remedios es troba bé. En fot d'anys que ho fem! Vam començar que la canalla era petita. Ara a la tardor anem un dia a buscar

bolets i si en trobem els fem amb un arròs de muntanya.
L'has tastat mai?

ABDELLAH Bé, d'arròs, sí que n'he tastat...

JOSEP Però el que faig jo, segur que no. Vols venir? Quants més
siguem, més riurem!

ABDELLAH Bé, aquell no sé si riurà massa amb mi allà...

JOSEP Tranquil, així serà la manera que trenqueu el gel.

ABDELLAH Jo diumenge no puc...

JOSEP Doncs ho fem dissabte. Ja pots comptar, si nosaltres ja tenim
tota la feina feta. Ens és igual un dia que un altre...

ABDELLAH No sé... el cap de setmana tinc coses a fer...

JOSEP Doncs no saps pas què et perds! Mira, la Fuensanta, a aquest
arròs li deia *arroz muerto*, perquè, si en trobem, hi posem
trompetes de la mort i conill... mort, és clar... de conill en pots
menjar, oi?

ABDELLAH Sí, sí, de conill, sí.

JOSEP Doncs, primer faig el conill a la paella, que quedi ben rostit, i
després el deixo a part mentre faig el sofregit. Ratllo la ceba,
amb dos o tres grans d'all, i deixo que es faci a poc a poc fins
que quedi ben daurat. Llavors hi afegeixo tomàquet, natural,
eh? farigola o romaní i quan el sofregit està, a punt agafo el
conill...

*Podem sentir com s'obre la porta. Els dos homes es queden
callats i apareix la Fina al menjador. L'Abdellah, visiblement
nerviós, s'aixeca.*

ABDELLAH Hola... us coneixeu?

FINA No, no, potser de vis...

JOSEP No, no... però ara per la fesomia... ets la filla de la Dolors, oi?

FINA Sí, la meua mare es diu Dolors... de vista potser sí, que et tinc
vist... Manlleu és petit...

JOSEP Doncs mira, la trobo cada divendres al Mercat Municipal. Demà
si la veig, ja li diré que t'he vist. *[A part a l'Abdellah i com una
indirecta]* Bueno, si el cap de setmana tens coses a fer, ja
vindràs un altre dia, eh, que ja ho veig, que tens feina... *[es posa
la jaqueta]*. Bé, adeu-siau...

ABDELLAH Adeu, Josep, que vagi bé!

En Josep surt. La Fina i l'Abdellah es miren. Música de canvi.

Fosc

ESCENA 7

2021

Veiem la Montserrat al pis abandonat mirant el públic.

MONTSERRAT Lettere és un poblet a la regió de Campània, molt a prop de Nàpols, de poc més de 6.000 habitants. Els pares de la Daniella hi regenten una petita fonda on serveixen tota mena de plats típics de la regió.

Amb la Daniella ens vam conèixer fa quatre anys una nit al Satanassa, un local de Barcelona. Ella estava fent un màster i el que havia de ser una estada d'uns mesos a Catalunya, va acabar sent de tres anys.

Recordo el dia que li vaig dir al pare que havia conegut una noia i que era amb qui volia compartir la meua vida... Reconec que no va ser fàcil, però res comparable al primer cop que ens vam presentar per sorpresa a la Fonda de Lettere...

De fet, fa un any que ens hi hem traslladat a viure i encara haig de lluitar cada dia per ser acceptada, no només pels seus pares, sinó per la gent del poble. No està sent fàcil. Hi ha gent que sent una inseguretat que fa que mirin amb recel tot allò desconegut.

Sort en tinc d'en Marco, un cuiner veterà que treballa a la fonda des de fa un munt d'anys i que m'ensenya a cuinar els seus plats i fem xerrades llarguíssimes. És més maco! Em sembla que la Daniella comença a estar gelosa i tot.

Riu

Amb en Marco he après a fer una cosa tan senzilla, però tan complicada al mateix temps, com fer la pasta com la fan ells, a fer pizzes, el rissoto, els arancinis.... però, també, sobretot, he après una cosa més important: que les persones som com un bon plat i que com més ingredients diferents hi posem, millor! Ingredients cultivats a l'hort de casa barrejats amb d'altres de més exòtics, provinents d'altres parts del món que, posats junts, combinen a la perfecció; les qualitats d'uns potencien les qualitats dels altres. Només cal ser obert de ment. Pot ser que al començament se'ns pugui fer estrany, però al cap de poc ja notem allò tan especial... Proveu-ho!

Entra música fins al final.

Va cap al balcó i llavors s'adona que té el dibuix i torna cap al moble de la televisió i deixa de nou el paper al sòcol. Torna cap al balcó i es col·loca just davant d'en Manuel, que li posa la mà a l'espatlla. Queden a la mateixa posició de la primera escena.

Fosc

Fotografies
David Fajula

**TEATRE AL
MUSEU DEL TER**
MÉS ENLLÀ DE LES VISITES
TEATRALITZADES